

vonatok az új főváros felé, és csupaszodnak a fák, a mezők, dőlnek az erdő fáí, árnyékuk már rég nem ad húst, menedéket, ezek már rég nem igazi fák, csak a régiek árnyékai, feltűnően emberi hangon üvöltenek a madarak, ahogy felrepülnek a bokrokról,

vagy azok árnyékairól, feketedik az egész megye, ahogy mennek a szerelvények Salgótarján felé, ahol már az utcán imádkoznak az emberek, kint térdel az egész város, már ami megmaradt belőle, földre borulnak házaikból a népek, a tömbök imákat zengnek vissza, összeolvadnak a nyelvek, a megverték nyelve az örök erősekével,

a megalkuvóké a közömbösekekével, a templomok közben vedlenek, de ez kicsit sem félelmetes, a templomok közben vedlenek, új házai valamelyik istennek, az Új Reménynek, hogy mégis, mégis, a feketedés ellenére is, a sáskák ellenére is, tényleg lesz itt Hazájuk az újra érkezetteknek, tényleg lesz itt Teremtés, Ferde Teremtés, de lesz.

MEZEI GÁBOR

fényudvart keríteni

amit a dolgokról tudsz, az egy hely, ahol elhelyezed magad. a liget felé hajolsz, beszélsz tárgyairól, kezéd ügyében apró vésők, szegek, ollók, alig látsz. a szürke anyagot kettészeli egy bádognapatak, a színhelyes, élesen barnuló hegyháton lelassítod az eróziót. lejjebb földdel telt öböl, hullámait igazítod. rögeit fested, hallgatod dús csobbanásait. mégis elfogy a délután, az élő felvételen szemcsés, oszló felhők, felületek múltó változatossága, a szálciszolt fű nullába hajtó erezete. itt unsz meg reménykedni, az írisz fakuló kupolája alatt, a fénycsíkok hálójában. ahogy a szem héját leengeded, az egyre vékonyabb, belül vizes foltok helyett, gyenge nyomásnál, vörös, lecsengő fény. ha a belső sarkát nyomod, sötétebb-világosabb körök. magad határolod.

az_üveg_folyása

csak este mész ki

*a kövek boldog rétegei, rég felélt, szilárd gyűrűi között zörög végig a víztelenített térség
saját kérge alatt, ahogy jársz, a száraz csontszálakban nincs rugalmasság, eltartanak a
térkövezett réttől*

*a horizont éléig, kiszabott távlatod maradékán, a víz mértéktelen hiányában
meddig tudsz elmenni, a mindig elérhetetlen láthatár széles takarásában, míg
körülötted megsokasodnak az utcalámpák, és nem látsz túl közös fénykörükön
odaát, az erdősáv vakfoltjában pormentes bútorszalón, a kirakat langyos üvegén
meztelencsigák*

*lágynedvek az épület alatt, sebvá nem vezető csövekben, körben, a gyeptéglák
hibátlan takarásában könnyű ásványok*

*szép savak a földben, a rögök olajos morajlásában
senki se lát*

